

GAGELHOF

Jeugdherberg in Zoersel, gerund door vrijwilligers

Tussen de bossen duikt jeugdherberg Gagelhof op. In de aangrenzende weide grazen paarden, een gekwetste duif schuilt onder het afdak. Voorts is het stil op het domein. De herberg maakt zich op voor nieuwe gasten.

Martine CROONEN

„Wij zoeken enthousiaste gezinnen om onze vrijwilligersploeg te versterken”, lezen we op een spandoek aan de gevel. Gagelhof blijkt niet enkel de oudste nog bestaande jeugdherberg in Vlaanderen, het is ook de enige op het Europese vasteland die volledig wordt uitgebaat en onderhouden door een schare vrijwilligers. Wie zich groepen voelt, is welkom.

Frank Yseboot, zijn echtgenote Myriam Billiauw en hun viervoeter Mare verwelkomen ons in de jeugdherberg. „We woonden in Merksem toen Franks neef ons uitnodigde op Gagelhof, inmiddels bijna dertig jaar geleden”, vertelt Myriam Billiauw. „We aardden hier zo goed dat we met het hele gezin naar deze streek verhuisden.”

Myriam Billiauw neemt ons mee naar een wand, behangen met foto's en tekeningen die de groei van Gagelhof illustreren. „Aan het eind van de Tweede Wereldoorlog week een V1-bom af van haar baan en kwam terecht op de jeugdherberg”, vertelt ze. Geld voor een nieuwe herberg was er niet. Een architect die zich betrokken voelde, tekende een plan dat met een beperkt budget

Heel wat scholen vinden jaarlijks een vertrouwde plek in Gagelhof. © Jeugdherberg Gagelhof

en bouwvallig zonder ervaring kon worden verwezenlijkt. „Uit alle hoeken van het land daagden mensen op om een handje toe te steken. Ze sloegen zelfs een tentenkamp op”, zegt Billiauw. „Kijk eens naar de zoldering”, zegt haar echtgenoot. Het houten gebinte dat ze construeerden uit stammen van dennenbomen, op hun beurt gestut door de bomen buiten, is nog intact.”

Vorig jaar vierde de gemeente Zoersel tachtig jaar streektoerisme zowel als tachtig jaar Gagelhof, waar inmiddels veertig jaar vrijwilligers werkten. De jeugdherberg kreeg de cultuurprijs en werd gelauwerd met een boek over haar bestaansgeschiedenis.

„In de jaren 1970 stond het voortleven van Gagelhof op de helling. Treinreizen door Eu-

ropa werden populair en Zoersel had geen station, waardoor het aantal overnachtingen daalde”, legt Yseboot uit. „De Vlaamse Jeugdherbergcentrale wilde het oord sluiten, maar dat was buiten een aantal bezielers gerekend die vonden dat de plek bestaansreden had. Zoersel ligt immers langs de internationale GR 5 route, die Amsterdam met Nice over Vlaanderen verbindt.”

„Sindsdien brengt de jeugdherberg voldoende middelen op voor het onderhoud en de vereiste renovaties, maar niet om er personeel mee te betalen”, vult Myriam Billiauw aan.

Tot voor kort werd Gagelhof uitgebaat door twaalf koppels, van wie enkele inmiddels veertig dienstjaren telden en afhaakten. Vandaag roeit de jeugdher-

berg het met zeven koppels, bij hen twee jonge gezinnen en vijf oudere echtparen. En daar mogen er gerust enkele bijkomen, klinkt het. „Bij gebrek aan medewerkers kunnen we niet het hele jaar open zijn”, zegt Yseboot.

„Hier in de bossen kom je ook als vrijwilliger tot rust en kun je je werk even loslaten”

De vrijwilligers engageren zich voor een week en enkele week-ends per jaar. Ze komen uit alle windstreken en maakten als trekker kennis met Gagelhof. Myriam Billiauw verblijft deze zomer vijf weken in de jeugd-

herberg. Intussen pendelt haar echtgenoot tussen Brussel, zijn werkplek, en de jeugdherberg. „Slechts één koppel vrijwilligers is gepensioneerd”, zegt Billiauw. „Wie dienst heeft, verblijft ook 's nachts in de herberg, met het hele gezin. „Het is een passie” zegt Frank Yseboot. „In de bossen kom ik tot rust en kan ik mijn werk loslaten. Je ontmoet zo veel verschillende mensen, tot twintig nationaliteiten toe.”

Gasten ontvangen, ontbijt voorzien, poetsen, koken, de bar bemannen, het pand onderhouden – de vrijwilligers doen het allemaal om de beurt. „In september steken we de hoofden bij elkaar en maken we de planning op. Wie dienst heeft, is gewoonlijk vrij tussen tien en vijf.”

Jaarlijks organiseert het vrijwilligersteam een werkweekend in de jeugdherberg en een 'uitwaaiweekend' elders. „Gagelhof telt zestig bedden en dat vraagt organisatie. Einde augustus ontvangen we een sportvereniging die zowat de volledige capaciteit bezet. Hard werken, maar het loont. De scholen zie ik straks weer graag komen, ook met hen bouw je een vertrouwensband op”, zegt Myriam Billiauw.

Dat een jeugdherberg vooral jongeren aantrekt, blijkt een misvatting. „Sommige families organiseren hier een reünie of een feest. Sportverenigingen bereiden zich hier in alle rust mentaal voor op een wedstrijd of maken een tussenstop. Zelfs gepensioneerde koppels vinden ons”, klinkt het. „Buitenlanders dagen ons uit grenzen te verleggen, zoals burrito's bereiden als ontbijt. Voor Nederlandse pelgrims op weg naar Compostela zijn we de eerste stopplaats.”

Omdat reizigers de dag van vandaag gesteld zijn op comfort, bouwde Gagelhof een bijkomend paviljoen. Frank Yseboot leidt ons langs de keurig gepoets- te kamers, elk voorzien van toilet en douche. „Concurreren met een hotel kunnen we niet, maar er zijn heel wat reizigers die de charme van een jeugdherberg waarderen”, zegt hij. „Ze verfrissen zich bij aankomst graag met een Gageleer, een volmoutbier op basis van gagel, een kruid dat groeit in onze Kempense natuurreservaten.”

Fietsers plannen het verloop van hun traject na een gesmaakte tussenstop in Gagelhof. © Jeugdherberg Gagelhof

Frank Yseboot, coördinator van Gagelhof, offert graag zijn vrije tijd op om gasten te verwelkomen. © Martine Croonen